

Egy nap a Margitszigeten

A Margit-hídról térek be a szigetre, szinte hajnalban, az első között. *Víz, fény, levegő* — erről nevezetes főleg a sziget, ezért szeretik, ezért keresik fel olyan tömegesen a költők által tündérszerűnek nevezett 166 holdnyi területet.

Szabad vagy nem szabad?

A bejárat közelében a pázsiton figyelmeztető tábla: *A gyepre lépni nem szabad.* Am nem sokkal távolabb már családok telepednek le a fűvön, láthatólag egész napi itt-tartózkodásra felkészülve. A szakemberek azt mondják: olyan fűmagot importáltunk, amely ha kisarjad, jól elviseli, sőt szereti, ha járnak rajta... Tehát ilyen is, olyan is nyilván a pázsit...

A másik, amire rögtön felfigyel az ember: *visszatértek a fűfűre.* A fűfűre ugyanis nemrég a nagy zaj miatt elmenekültek a Margitszigetről, és áttették székhelyüket a hajógyári szigetre. Legutóbb azonban, miután az autók jelentős részét kitiltották a Margitszigetről — visszaköltöztek.

Jó volna...

Az éppen fűre telepedő család jól kiválasztotta a helyet: hatalmas fa árnyékában. 1860 ilyen, 100 évnél öregebb fa díszíti a szigetet. A család főleg itt nyaral, s nemcsak azért, mert ez olcsóbb, mint a strand. Azt mondják: itt, a szinte határtalan pázsiton nem kell annyira vigyázni a kicsikre. Feljegyzem a kívánságlistájukat:

„Ha egy kis fürdőmedence is volna itt valahol a pázsit közepén a gyerekeknek...” „És ha akadna egyetlen kis vendéglő, ahol a gyerekek olcsó főzelékfelét kaphatnának...”

Törzsvendégek

Hat óra előtt mintegy 30 ember a Sportuszoda előtt. A törzsvendégek. Az uszoda hat órakor nyit. Ingyenek: ők a kristálytisza vízre tartanak igényt. Egy kis protekciójuk van, a kedvükért már valamivel hat óra előtt kinyitják a kaput.

— Évenként egymillió látogatónk van — mondja Becz Imre, az uszoda igazgatója. Az emberek ide úszni és nem fürödni járnak. A vendégek 60 százaléka versenyszerűen sportol, de jól megvannak egymás mellett a versenyzők és a „civiliek”.

Kellemes hely ez, munkahelyként is. Nyilván ezért is oly sok a törzsgárdatag; van, aki 25 éve dolgozik a Sportuszodában, például Ruzicska Ferencné.

Fürdőruha kötelező

A Palatinus strandra éppen jókor érkeztem. Középkorú hölgyet csoportnyi ifjú követ. Megvan rá az okuk. A külföldi hölgyön ugyanis nincs fürdőruha, csak itt-ott egy kis szalag rajta, s a nyakán is szalag. A két térdét lánc fűzi össze. Alig tud lépegetni. A láncnak nincs különösebb célja, csak a fokozottabb feltűnésért. Az igazgató nagyon udvariasan megkérdezi tőle: illik ez?

— Odakinn nálunk ez a divat — s a hölgy nem hajlandó fürdőruhát öltöni.

— Nálunk viszont kötelező a fürdőruha — magyarázza az igazgató, aki nem szeretne nagyobb

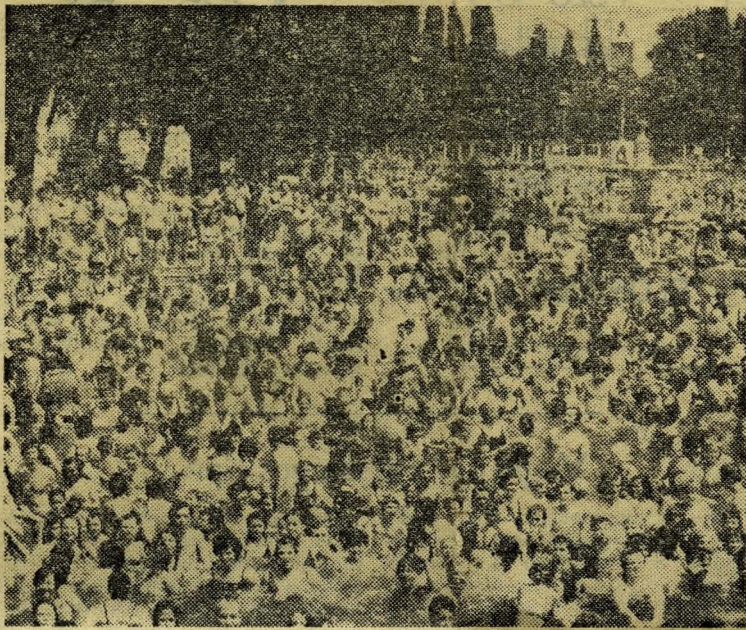
botrányt az ötezer vendég előtt. (Egyébként a strandon május 18-án volt rekord: 20 432 vendég volt, ugyanakkor ért el rekordot az olajozó is, 800 látogatót fújtak be.)

A szomszédos úttörőtábor bejáratánál óriási, frissen villámsújtott fa hever. Az imént vágták ki, nehogy lezuhanjon. A gyerekek sajnálják a fát. Nagyon szerették, megszokták. A XIII. kerü-

— Múltkor is egy négytagú társaság szívárgott ki egyenként, s otthagya a 380 forintos, kifizetetlen számlát.

Az alibi

A zene szokatlanul halk. Új zenekar muzsikál. A régiből azért váltották le, mert a pesti parton levő egyik bérház lakói perelték a Casinót a zaj miatt, és Radicsné-



(Mikó László felvétele.)

leti iskolákból hozzák ide a gyerekeket. 570-en vannak. Nagy Károly vezető tanár:

— Huszonegy év óta minden idényben én vezetem a táborot. Most úgy hallok, hogy esetleg máshová, Budára helyezik. Én akkor már nem követném a gyerekeket.

Most két angol hölgy sétál át a közeli Nagyszállóból. Tolmács segítségével beszélgetnek a gyerekekkel, akik éppen ebédelnek, rántott húst zöldbabfőzelékkel. A látogatók kérdeznak:

— Reggelit és vacsorát is kaptok? És mennyiért?

— Két forintot fizetünk naponként az egész napi ellátásért.

— Mi öt forintot — mondja a másik kislány.

(Már nem ilyen jó propaganda, hogy a sziget bejáratánál levő Úttörő-stadionban egyetlen fiatal, egyetlen gyerek sem sportol. Csend van. Csak néhány munkás dolgozik. A sporttelep talvaly kihasználatlan volt. Meddig?)

Víztorony eladó

A Nagyszállóban jobbra a külföldiek ebédelnek. A 150 szoba több mint 90 százaléka is külföldieké. A téli hónapokban bevezették az olcsóbb, hétvégi ellátást — akkor több is volt a magyar vendég.

Azelőtt volt tánc a kerthelyiségben, most nincs. Állítólag a vendégek kifogásolták a zenét. De kicsit távolabb talán mégis lehetne táncparkettet létesíteni.

Idelátszik a közeli víztorony. Már régóta nincs rendeltetése. Kihasználatlan. Egy szigetrájonő 100 forint „eszmei árat” ígért.

Táncolni a Casinóban lehet. A belépődíj 10 forint. A vezetőnő azt mondja, azért szedik, mert elég sokan távoznak fizetés nélkül, ezt valahogy pótolni kell.

nak, a vezetőnőnek fizetnie kellett 500 forintot. Azóta nem játszhatják itt a Ne lépd át a küszöböt többé kezdetű slágert, mert ennek az éneklése, zenéje nyomán követtezett be a baj.

— Lekérés? — kérdezem a vezetőtől.

— Van. Csak néha csattan el egy-egy pofon...

— Panaszok?

— Nem indul pontosan a hajó Pestre, hol korábban, máskor későbbben.

— És aki lemarad az utolsó hajóról?

— Vagy besétálnak gyalog, vagy megtekintik a romokat a holdfényben, hiszen otthonra így már van alibi: nem indult a hajó.

A paróka sikere

Pokrócokkal, kabátokkal, esernyőkkel felszerelt emberek igyekeznek a szabadtéri színpad felé. A Pillangókisasszonyt adják. Katona Ferenc igazgató:

— Eddig mindig így volt: délután kétes az idő, de az előadásig felcsobad a felhőzet. Így minden előadást megtarthattunk. Csak a próbák idején volt rossz idő: az Aidánál csak az utolsó felvonásig jutottunk el így az Aida happy enddel végződött: Radamest és Aidát már nem lehetett befalazni.

Kobajasi Ken Icsiro, a népszerű japán vendégkarmester vezénnyel, s fekete hajú kislány alakítja Cso-cso-szán gyereket. Már az előadás előtt sem tetszett neki a szöke paróka, amit fel kellett vennie az előírás szerint. Végül engedett az előírásnak. Most, az előadás vége felé, gyorsan lekapja a fejéről: hadd lássák, hogy ő valódi japán. Nagy tapsot kap. Felriadnak a már nyugovóra tért csizék, pinytyek és fekete rigók.

György István